

Estimada Escola,

Per motius personals no puc ser amb vosaltres aquest vespre, però és un plaer portar-vos d'alguna manera la biblioteca com a agent actiu del Pla 92.

Crec que no m'equivoco si dic que el Pla 92 representava un intent de proveir a la societat de nous enginyers que estiguessin més en sintonia amb les necessitats del moment i del futur immediat

Per a la biblioteca, aquesta idea de fons va arribar en molt bon moment. Si el Pla 92 formulava les bases de la nova carrera de Telecom, el pla estratègic Leibniz per a les biblioteques de la UPC, va ser el fonament per al desenvolupament dels canvis radicals que hem vingut experimentant des de llavors i, sobretot, va ajudar a crear un paradigma de servei, posant l'usuari en el centre de la nostra actuació, que ens ha permès avançar contínuament en temps de bonança i en temps de crisi.

El *leit motiv* del pla Leibniz, "millorar les biblioteques de la UPC", era segurament massa indefinit, però justament per això tenia la virtut de la seva ductilitat per alienar-se amb moviments docents renovadors, com el Pla 92, i de permetre iniciar unes dècades en les quals les biblioteques universitàries han canviat més que en els dos mil·lennis llargs de la seva existència anterior.

Mal m'està dir-ho, però, com que no me'n ser estar, ho diré: en aquest moviment inicial de canvis generalitzats, la biblioteca de Telecom, gràcies a la disponibilitat i al treball del seu personal (Ruth, Montse, Emilia, Xavi, Jordi i uns quants becaris), va tenir un protagonisme innegable. Aprofitant la inèrcia de l'Escola, dirigida pel professor Lluís Jofre, i després pel professor Antoni Elias, la biblioteca es va intentar ajustar al que el futur demanava. El professor Jofre – a qui si no em falla la memòria, un *Distorsió* va batejar com l'"americanu"–, s'inspirava molt en el seu coneixement de l'excel·lència universitària als Estats Units, i allà la biblioteca era un agent actiu molt important, imprescindible, en l'ecosistema acadèmic. Va ser ell el primer en integrar el cap de biblioteca a les reunions d'equip directiu, i nosaltres vam intentar aprofitar aquell privilegi per alinear el nostre servei a la dinàmica acadèmica de l'Escola. L'administració de Telecom, dirigida de manera notable per l'Eli Pla, ens va facilitar el camí.

També recordo coses més importants però, a nivell d'anècdota, d'aquelles reunions esmentaré les empenyades del director, perquè aspirant ell a una cosa tan important com portar el futur al present, per contra, es dedicaven hores i hores a temes operatius del dia a dia per encabir les necessitats docents a les aules i laboratoris disponibles al campus.

Però no patiu, no continuaré explicant-vos les nostres batalletes. Per si no ha quedat clar, resumiré aquells moments dient que van ser revolucionaris per a la biblioteca. Va ser llavors que van néixer els navegadors web; el monstre que ens havia d'intentar devorar, traient-nos el monopoli de l'accés a la informació. La Ruth em recorda de vegades la meua cara d'astorat quan vaig tornar d'una reunió de l'Escola i els vaig explicar que havia albirat el futur, que havia experimentat una espècie d'al·lucinació en "navegar" pel món integrat de la informació digital amb una cosa que es deia Mosaic.

Per sort, vam veure a temps les intencions de la bèstia, i en comptes d'entrar en una guerra que teníem perduda, els bibliotecaris intentem des de llavors aliar-nos i utilitzar de manera experta les eines d'internet, procurant que els nostres usuaris treguin el màxim partit possible d'aquesta aliança.

El terme de moda llavors era "electronic library" i moltes de les coses que vam generar en aquell temps tenen a veure amb això: el catàleg en línia de les nostres col·leccions (substituint les tradicionals fitxes de cartolina), la teledocumentació des de la biblioteca (o sigui, l'accés a les bases de dades de recerca que ara teniu a un sol clic a la pantalla del vostre ordinador), l'obtenció de qualsevol document de qualsevol lloc del món, la formació a les aules sobre accés i gestió de la informació (i aquí no vull deixar-me de mencionar el suport del desaparegut professor Jaume Herranz), l'automatització del préstec de llibres (que llavors tenia una demanda altíssima), la creació d'un servei per al suport a l'aprenentatge de l'anglès basat en materials audiovisuals, etc. etc.

Però també vam crear noves ofertes més relacionades amb els espais i les col·leccions: vam ampliar i reformar la biblioteca, i vam integrar serveis centralitzats per a tota la UPC, vam començar a obrir en festius, vam corregir i cobrir tota la bibliografia de la guia docent, vam iniciar el suport actiu a la visualització i l'avaluació de la recerca (aquí toca esmentar la confiança i el guiatge del professor Àngel Cardama), vam normalitzar les subscripcions a les revistes IEEE (que, no ho digueu a ningú, però fins llavors les rebíem aprofitant les quotes de membre d'alguns professors), vam començar a formar col·leccions humanístiques (sovint lligades a alguna assignatura de lliure elecció) per a la formació més integral dels estudiants, i, encara a l'edifici TEL, vam crear el nucli del que seria la futura biblioteca de campus.

Durant l'inici del Pla 92 vam fer molta feina... I, a sobre, tot plegat ho vam fer malgrat la distorsió que ens produïa la música celta que els veïns melenuts del CPET posaven a tota pastilla –oi, Ramon Martí?-, les *performances* que el creatiu estudiant Kim Serrat organitzava dia sí i dia també, o el furiós atac a les nostres instal·lacions que es produïa cada any amb la Telecogresca!

No vaig acabar el "cicle 92": l'any 1996 la biblioteca de Telecom es va integrar a la Biblioteca Rector Gabriel Ferraté, i jo vaig marxar a dirigir la biblioteca d'Industrials. Vull pensar, però, que el treball compartit aquells anys va ajudar

poc o molt a que els “telecos 92” fossin millors enginyers. I en això estem encara...

Una abraçada i moltes felicitats!!!